TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2016. gada 3. martā*

Valsts pienākumu neizpilde — Sociālais nodrošinājums — Regula (EEK) Nr. 1408/71 — 46.b pants — Regula (EK) Nr. 883/2004 — 54. pants — Vecuma pensijas — Pārklāšanās novēršanas noteikumi — Persona, kura saņem vecuma pensiju atbilstoši valsts pensiju shēmai un ierēdņa pensiju atbilstoši citas dalībvalsts pensiju shēmai — Vecuma pensijas summas samazinājums

Lieta C-12/14

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, ko 2014. gada 10. janvārī cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv *K. Mifsud-Bonnici* un *D. Martin*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Maltas Republiku, ko pārstāv *A. Buhagiar* un *P. Grech*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Austrijas Republika, ko pārstāv *C. Pesendorfer* un *G. Hesse*, pārstāvji,

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv *J. Beeko*, *S. Behzadi-Spencer* un *V. Kaye*, pārstāves, kurām palīdz *T. de la Mare*, *QC*,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: trešās palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], kas pilda ceturtās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*], A. Prehala [*A. Prechal*] (referente) un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretāre V. Džakobo-Peironela [*V. Giacobbo-Peyronnel*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 16. jūlija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – angļu.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2015. gada 12. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasību Eiropas Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka, samazinot Maltas vecuma pensijas par citu dalībvalstu ierēdņa pensijas apmēru, Maltas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, tās redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, 1. lpp.), ar grozījumiem, kas veikti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 17. jūnija Regulu (EK) Nr. 592/2008 (OV L 177, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Regula Nr. 1408/71"), 46.b pantā, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulas (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV L 166, 1. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 22. maija Regulu (ES) Nr. 465/2012 (OV L 149, 4. lpp.; turpmāk tekstā – "Regula Nr. 883/2004"), 54. pantā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula Nr. 1408/71

2 Regulas Nr. 1408/71 1. panta "Definīcijas" j) punktā ir noteikts:

"Šajā regulā:

[..]

j) "tiesību akti" attiecībā uz katru dalībvalsti nozīmē likumus un citus normatīvos aktus, kā arī visus pārējos pastāvošas vai turpmākas ieviešanas pasākumus, kas attiecas uz tām sociālā nodrošinājuma jomām un sistēmām, ko aptver 4. panta [1. punkts].

[..]"

3 Šīs regulas 4. panta "Jautājumi, uz kuriem attiecas šī regula" 1. punkta c) apakšpunktā ir noteikts:

"Šī regula attiecas uz visiem tiesību aktiem, kuri skar šādas sociālā nodrošinājuma jomas:

[..]

c) vecuma pabalsti;

[..]."

4 Minētās regulas 5. pantā dalībvalstīm ir paredzēts pienākums sniegt deklarācijas par šīs regulas darbības jomu. Tā redakcija ir šāda:

"Dalībvalstis savās deklarācijās, kas izziņojamas un publicējamas saskaņā ar 97. pantu, uzskaita tiesību aktus un sistēmas, kuras minētas 4. panta [1. punktā] [..]."

5 Šīs pašas regulas 46.b pantā "Īpašie noteikumi, kas piemērojami gadījumā, ja pārklājas viena veida pabalsti saskaņā ar divu vai vairāku dalībvalstu tiesību aktiem" ir noteikts:

"1. Noteikumus attiecībā uz samazināšanu, apturēšanu, vai atsaukšanu, kas noteikti kādas dalībvalsts tiesību aktos, nepiemēro pabalstiem, kuri aprēķināti saskaņā ar 46. panta 2. punktu.

2. Noteikumus attiecībā uz samazināšanu, apturēšanu, vai atsaukšanu, kas noteikti kādas dalībvalsts tiesību aktos, pabalstiem, kuri aprēķināti saskaņā ar [46.] panta 1. punkta a) apakšpunkta i) daļu, piemēro vienīgi tad, ja attiecīgais pabalsts ir:

a) vai nu IV pielikuma D daļā minēts pabalsts, kura summa nav atkarīga no pabeigto apdrošināšanas vai dzīvesvietas laika posmu ilguma,

vai

b) tāds pabalsts, kura summa ir noteikta, pamatojoties uz kreditēto laika posmu, kas uzskatāms par pabeigtu laikā starp dienu, kurā materializējas risks, un vēlāku datumu. Pēdējā še minētajā gadījumā nosauktos noteikumus piemēro, ja šāds pabalsts pārklājas:

i) vai nu ar tā paša veida pabalstu, izņemot, ja starp divām vai vairāk dalībvalstīm ir noslēgts nolīgums, kurā tiek paredzēts, ka vienu un to pašu kreditēto laika posmu nevar ņemt vērā divas vai vairāk reizes;

ii) ar pabalstu, kas minēts a) apakšpunktā.

Pabalsti, kas minēti a) un b) apakšpunktā, un nolīgumi ir nosaukti IV pielikuma D daļā."

6 Regulas Nr. 1408/71 97. pantā "Paziņojums dažu noteikumu sakarā" ir noteikts:

"1. [..] 5. pantā [..] minētos paziņojumus adresē [Eiropas Savienības] Padomes priekšsēdētājam. Tajos norāda dienu, kad stājas spēkā attiecīgie likumi un sistēmas [..].

2. Paziņojumus, kas saņemti saskaņā ar šā panta 1. punktu, publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*."

Regula Nr. 883/2004

7 Regula Nr. 1408/71 ir tikusi aizstāta ar Regulu Nr. 883/2004, kas atbilstoši šīs pēdējās minētās regulas 91. pantam un Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Regulas (EK) Nr. 987/2009, ar ko nosaka īstenošanas kārtību Regulai [(EK)] Nr. 883/2004 (OV L 284, 1. lpp.), 97. pantam ir kļuvusi piemērojama no 2010. gada 1. maija, proti, sākot no Regulas Nr. 1408/71 atcelšanas datuma.

8 Regulas Nr. 883/2004 1. pantā jēdziens "tiesību akti" ir definēts šādi:

"Šajā regulā:

[..]

l) "tiesību akti" attiecībā uz katru dalībvalsti ir normatīvie akti, citas tiesību normas un visi pārējie izpildes pasākumi, kas saistīti ar 3. panta 1. punktā minētajām sociālā nodrošinājuma jomām;

[..]."

9 Šīs regulas 3. panta "Jomas, uz kurām attiecas šī regula" 1. punkta d) apakšpunktā ir noteikts:

"Šī regula attiecas uz visiem tiesību aktiem, kuri skar šādas sociālā nodrošinājuma jomas:

[..]

d) vecuma pabalsti;

[..]."

10 Minētās regulas 9. pants "Dalībvalstu deklarācijas par šās regulas darbības jomu" ir šāds:

"1. Dalībvalstis [..] Komisijai rakstiski paziņo par [..] 3. pantā minētajiem tiesību aktiem un shēmām [..]. Šajos paziņojumos norāda dienu, no kuras šo regulu piemēros shēmām, ko dalībvalstis tajos norādījušas.

2. Šos paziņojumus iesniedz [..] Komisijai ik gadu un atbilstīgi publisko."

11 Saskaņā ar šīs pašas regulas 54. pantu "Viena veida pabalstu pārklāšanās":

"1. Ja pārklājas viena veida pabalsti, kas pienākas saskaņā ar divu vai vairāku dalībvalstu tiesību aktiem, noteikumi, kas dalībvalsts tiesību aktos paredzēti, lai novērstu pārklāšanos, nav piemērojami proporcionālam pabalstam.

2. Noteikumus, kas paredzēti, lai novērstu pārklāšanos, piemēro neatkarīgam pabalstam tikai tad, ja attiecīgais pabalsts:

a) ir pabalsts, kura summa nav atkarīga no apdrošināšanas vai dzīvesvietas periodu ilguma,

vai

b) ir pabalsts, kura summa ir noteikta, pamatojoties uz iemaksu periodu, kas uzskatāms par izpildītu laikā starp dienu, kurā iestājas apdrošināšanas gadījums, un vēlāku datumu, un kurš pārklājas:

i) ar tāda paša veida pabalstu, izņemot gadījumu, kad ir noslēgts nolīgums starp divām vai vairāk dalībvalstīm, lai novērstu to, ka to pašu iemaksu periodu ņem vērā vairāk nekā vienu reizi, vai

ii) ar pabalstu, kas minēts a) apakšpunktā.

Pabalsti un nolīgumi, kas minēti a) un b) apakšpunktā, ir norādīti IX pielikumā."

Direktīva 98/49/EK

12 Padomes 1998. gada 29. jūnija Direktīvas 98/49/EK par papildu pensijas tiesību saglabāšanu darbiniekiem un pašnodarbinātām personām, kas pārvietojas Kopienā (OV L 209, 46. lpp.), 1. pants ir šāds:

"Šīs direktīvas mērķis ir aizsargāt to papildu pensijas sistēmu dalībnieku tiesības, kas pārceļas no vienas dalībvalsts uz otru, tādā veidā sekmējot šķēršļu likvidēšanu, lai darbinieki un pašnodarbinātas personas varētu brīvi pārvietoties Kopienā. Šāda aizsardzība attiecas uz pensijas tiesībām gan saskaņā ar brīvprātīgajām, gan obligātajām papildu pensijas sistēmām, izņemot tās, uz kurām attiecas Regula [..] Nr. 1408/71."

Valsts tiesības

Maltas tiesības

13 Maltas Likuma par sociālo nodrošinājumu (*Maltese Social Security Act*) 56. pantā ir noteikts:

"Ja personai ir tiesības uz vecuma pensiju, izņemot vecuma pensiju, kura jebkurā laikā ir pilnībā pārvedama, no ikvienas pensijas, kas saņemta atbilstoši šā likuma 53.–55. pantam, atskaita šīs vecuma pensijas summu."

Apvienotās Karalistes tiesības

14 Apvienotajā Karalistē spēkā esošās trīs pensiju shēmas, kas piemērojamas šajā lietā, ir Valsts veselības dienesta pensiju shēma (*National Health Service Pension Scheme*), Civildienesta pensiju pamata shēma (*Principal Civil Service Pension Scheme*) un 1975. gada Bruņoto spēku pensiju shēma (*Armed Forces Pension Scheme 1975*), ciktāl pēdējā minētā attiecas uz Karalisko gaisa spēku (*Royal Air Force*) personāla locekļiem, kas uzsākuši dienestu pirms 2005. gada 6. aprīļa (turpmāk tekstā kopā sauktas – "attiecīgās pensiju shēmas"). Civildienesta pensiju pamata shēma un Valsts veselības dienesta pensiju shēma tika pieņemtas, pamatojoties uz 1972. gada Likumu par vecuma pensijām (*Superannuation Act 1972*), Karalisko gaisa spēku personāla locekļiem piemērojamās 1975. gada bruņoto spēku pensiju shēmas normas tika pieņemtas, pamatojoties uz kompetenci, kas piešķirta atbilstoši 1917. gada Likumam par gaisa spēkiem (nodibināšana) (*Air Force (Constitution) Act 1917*).

Pirmstiesas procedūra

15 2010. gada 25. novembrī, pēc tam, kad Eiropas Parlaments bija saņēmis trīs Maltas pilsoņu petīcijas, kurās tie sūdzējās, ka pensiju, kuras tiem pienākas atbilstoši attiecīgajām pensiju shēmām, apmērs saskaņā ar Maltas Likuma par sociālo nodrošinājumu 56. pantu tiek samazināts par tiem pienākošos Maltas vecuma pensijas apmēru, Komisija Maltas Republikai nosūtīja brīdinājuma vēstuli, kurā tā vērsa šīs dalībvalsts uzmanību uz šīs valsts normas iespējamo neatbilstību Regulas Nr. 1408/71 46.b pantam un Regulas Nr. 883/2004 54. pantam.

16 Maltas Republika uz šo brīdinājumu atbildēja ar 2011. gada 27. janvāra un 28. decembra vēstulēm.

17 Komisija 2012. gada 28. februārī nosūtīja Maltas Republikai argumentētu atzinumu, kurā tā atkārtoja savu nostāju un aicināja minēto dalībvalsti divu mēnešu laikā kopš šī argumentētā atzinuma paziņošanas izpildīt tajā minētās prasības. Maltas Republika vēlreiz apstiprināja savu nostāju 2012. gada 25. jūlija vēstulē.

18 Tā kā Komisiju neapmierināja Maltas Republikas sniegtā atbilde, tā nolēma celt šo prasību.

19 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2014. gada 4. augusta lēmumiem Austrijas Republikai, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei tika atļauts iestāties šajā lietā Maltas Republikas prasījumu atbalstam.

Par prasību

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

20 Maltas Republika apstrīd šīs prasības pieņemamību, pamatojot, ka Komisijai tā bija jāvērš nevis pret Maltas Republiku, bet gan pret Apvienoto Karalisti.

21 Maltas Republika apgalvo, ka attiecīgās pensiju shēmas nav bijušas minētas Apvienotās Karalistes deklarācijās atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 5. pantam un Regulas Nr. 883/2004 9. panta 1. punktam, jo Apvienotā Karaliste uzskatot, ka šīs pensijas neietilpst minēto regulu materiālajā piemērošanas jomā. Maltas Republika uzskata, ka, ja Komisija atsaucas uz dalībvalsts deklarāciju par kādas sociālā nodrošinājuma jomas regulas piemērošanas jomā ietilpstošiem pabalstiem, tai šie dokumenti ir jāpārbauda kopā tieši ar attiecīgo dalībvalsti. Šajā lietā vienīgā dalībvalsts, kura var sniegt argumentus un pierādījumus, esot Apvienotā Karaliste. Tādēļ vēršanās ar prasību pret Maltas Republiku esot tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pārkāpums.

22 Apvienotā Karaliste, kura atbalsta Maltas Republikas argumentus, norāda, ka Komisija esot nepareizi izmantojusi savas pilnvaras, pielietojot LESD 258. pantā noteikto procedūru, kas paredzēta, lai varētu apšaubīt citas dalībvalsts pasākumus. Apvienotā Karaliste norāda, ka dalībvalstij, kuras pasākumi tiek apšaubīti, tiek liegta pārkāpuma procedūrā paredzētā aizsardzība un, pat ja tai tiek ļauts piedalīties, tai šajā kontekstā ir tikai ierobežotas procesuālās tiesības.

23 Komisija lūdz noraidīt Maltas Republikas un Apvienotās Karalistes izvirzīto iebildumu par nepieņemamību.

Tiesas vērtējums

24 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka Komisijai, ja tā uzskata, ka dalībvalsts nav izpildījusi savus pienākumus, ir jāizvērtē iespēja, vai veikt darbības pret šo valsti, noteikt pārkāptās normas un izvēlēties brīdi, kad tā uzsāks procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi pret to, un apsvērumi, kas nosaka tās izvēli, nevar ietekmēt šādas prasības pieņemamību (spriedums Komisija/Polija C-311/09, EU:C:2010:257, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Ņemot vērā šo novērtējuma brīvību, tas, ka netiek celta prasība par valsts pienākumu neizpildi pret dalībvalsti, nav būtiski, lai varētu vērtēt pret citu dalībvalsti ierosinātas prasības par valsts pienākumu neizpildi pieņemamību. Tāpēc šīs prasības pieņemamība nav apšaubāma tādēļ, ka Komisija nav iesniegusi prasību par valsts pienākumu neizpildi pret Apvienoto Karalisti.

26 Attiecībā uz pamatu saistībā ar apgalvoto pilnvaru nepareizu izmantošanu atliek atgādināt, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Komisijai nav nedz jāpierāda interese prasības celšanā, nedz arī jānorāda pamatojums, kas to mudinājis celt prasību par pienākumu neizpildi. Tā kā šajā lietā prasības priekšmets, kas izriet no pieteikuma par lietas ierosināšanu, atbilst tiesvedības priekšmetam, kas definēts brīdinājuma vēstulē un argumentētajā atzinumā, nevar piekrist, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Spānija, C-562/07, EU:C:2009:614, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 Kā savu secinājumu 40. punktā norādījis ģenerāladvokāts, pret dalībvalsti vērstas prasības par pienākumu neizpildi pieņemamību neatspēko arī fakts, ka Tiesai šīs prasības ietvaros nāktos precizēt citas dalībvalsts tiesiskā regulējuma kvalifikāciju atbilstoši Savienības tiesībām. Šāds precizējums turklāt arī neradītu pēdējās minētās dalībvalsts, kas iestājusies attiecīgajā lietā, procesuālo tiesību pārkāpumu.

28 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka šī prasība ir pieņemama.

Par lietas būtību

Lietas dalībnieku argumenti

29 Savā prasības pieteikumā Komisija, pirmkārt, norāda, ka attiecīgajām pensiju shēmām ir piemērojamas Regulas Nr. 1408/71 un Nr. 883/2004.

30 Šī iestāde uzskata, ka Apvienotās Karalistes pensiju shēmās, pirmkārt, ir paredzēti vecuma pabalsti Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta c) apakšpunkta un Regulas Nr. 883/2004 3. panta 1. punkta d) apakšpunkta izpratnē un, otrkārt, tās ir pamatotas ar "tiesību aktiem" minēto regulu 1. panta j) punkta pirmās daļas un 1. panta l) punkta pirmās daļas izpratnē.

31 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka Regulas Nr. 1408/71 46.b pantam un Regulas Nr. 883/2004 54. pantam ir pretrunā tāda valsts tiesību norma kā Maltas Likuma par sociālo nodrošinājumu 56. pants, ciktāl tajā ir noteikts, ka atbilstoši Maltas tiesībām iegūto vecuma pensiju samazina par Apvienotās Karalistes civildienesta pensijas summu.

32 Savā atbildes rakstā Maltas Republika, kuru šajā ziņā atbalsta Austrijas Republika un Apvienotā Karaliste, it īpaši norāda, ka tai ir saistošs apstāklis, ka Lielbritānijas pensiju shēmas nav tikušas minētas Apvienotās Karalistes deklarācijās atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 5. pantam un Regulas Nr. 883/2004 9. pantam. Dalībvalstīm neesot pienākuma neatkarīgi izvērtēt citu dalībvalstu sniegto pabalstu raksturu, jo tādējādi netiktu ievērotas pēdējo minēto saskaņā ar minētajām normām sniegtās deklarācijas. Šāda prasība kaitētu attiecīgās dalībvalsts deklarāciju juridiskajai vērtībai un statusam, apdraudētu ar šīm regulām īstenotās sociālā nodrošinājuma koordinācijas sistēmas vienotību un radītu praktiskas un administratīvas dabas grūtības.

33 Maltas Republika, kuru šajā aspektā atbalsta Apvienotā Karaliste, turklāt apgalvo, ka Apvienotās Karalistes civildienesta pensiju shēmas ir uzskatāmas par papildu pensiju shēmām, kurām piemērojama Direktīva 98/49. Ja dalībvalsts nav iesniegusi deklarāciju atbilstoši Regulām Nr. 1408/71 vai Nr. 883/2004 un ja šķiet, ka šī dalībvalsts uzskata, ka pensiju shēmām ir piemērojama Direktīva 98/49, šīs pensijas ir uzskatāmas par izslēgtām no Regulu Nr. 1408/71 un Nr. 883/2004 piemērošanas jomas.

34 Komisija, kura uzskata, ka Direktīva 98/49 šajā lietā nav piemērojama, atbild, ka faktu, ka Apvienotā Karaliste savās deklarācijās attiecīgās pensiju shēmas nav minējusi, Maltas Republika nevar uzskatīt par pierādījumu tam, ka šīm shēmām attiecīgās normas nav piemērojamas. Komisija norāda, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Maltas Republikai vajadzēja izvērtēt Regulu Nr. 1408/71 un Nr. 883/2004 piemērojamību Lielbritānijas pensiju shēmām nevis no aspekta, vai attiecīgā pensija ir vai nav kvalificējama par "sociālā nodrošinājuma pabalstu" atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam, bet gan atbilstoši attiecīgo pensiju veidojošajiem elementiem.

Tiesas vērtējums

35 Komisijas formulēto iebildumu mērķis ir vispirms atzīt, ka dalībvalstīm ir pienākums pārbaudīt citas dalībvalsts tiesisko regulējumu, lai noskaidrotu, vai šis tiesiskais regulējums – neraugoties uz apstākli, ka tas nav minēts deklarācijā atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 5. pantam vai Regulas Nr. 883/2004 9. panta 1. punktam, – ietilpst šo regulu materiālajā tvērumā, pēc tam noteikt, ka šādai pārbaudei, ja Maltas Republika to būtu veikusi, būtu jānoslēdzas ar secinājumu, ka attiecīgajās pensiju shēmās ir paredzētas vecuma pensijas un ka tās ir pamatotas ar tiesisko regulējumu, kurš ietilpst Regulu Nr. 1408/71 un Nr. 883/2004 piemērošanas jomās, un visbeidzot atzīt, ka tādējādi Maltas

Likuma par sociālo nodrošinājumu 56. panta, ar kuru ir aizliegta no attiecīgajām pensiju shēmām izrietošo pensiju pārklāšanās ar Maltas tiesību aktos paredzēto vecuma pensiju, piemērošana nav saderīga ar Regulas Nr. 1408/71 46.b pantu un Regulas Nr. 883/2004 54. pantu.

36 Attiecībā uz Regulas Nr. 1408/71 5. pantu un Regulas Nr. 883/2004 9. panta 1. punktu jānorāda, ka tajos dalībvalstīm ir paredzēts pienākums paziņot sociālā nodrošinājuma tiesību aktus un shēmas, kuri ietilpst šo regulu materiālajā piemērošanas jomā, kuras dalībvalstīm ir jāievēro atbilstoši LES 4. panta 3. punkta prasībām.

37 No LES 4. panta 3. punktā paredzētā lojālas sadarbības principa izriet, ka ikvienai dalībvalstij attiecībā uz Regulas Nr. 1408/71 5. pantā un Regulas Nr. 883/2004 9. panta 1. punktā paredzētajām deklarācijām ir rūpīgi jāpārbauda savas sociālā nodrošinājuma shēmas un attiecīgā gadījumā šīs pārbaudes noslēgumā jādeklarē, ka tās ietilpst šo regulu piemērošanas jomā (pēc analoģijas skat. spriedumus *FTS*, C-202/97, EU:C:2000:75, 51. punkts, un *Herbosch Kiere*, C-2/05, EU:C:2006:69, 22. punkts). No šī principa turklāt izriet, ka citām dalībvalstīm ir tiesības sagaidīt, ka attiecīgā dalībvalsts šos pienākumus pilda.

38 Tādēļ šīs deklarācijas rada pieņēmumu, ka valsts tiesiskie regulējumi, par kuriem ir sniegtas deklarācijas atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 5. pantam vai Regulas Nr. 883/2004 9. pantam, ietilpst šo regulu materiālajā piemērošanas jomā un principā ir saistošas citām dalībvalstīm. Savukārt, ja dalībvalsts nav deklarējusi kādu tiesisko regulējumu atbilstoši šīm regulām, pārējās dalībvalstis principā no tā var secināt, ka šis tiesiskais regulējums neietilpst minēto regulu materiālajā tvērumā.

39 Turklāt, kamēr dalībvalsts sniegtās deklarācijas nav atsauktas vai grozītas, pārējam dalībvalstīm tās ir jāņem vērā. Dalībvalstij, kura sniedz deklarāciju, ir jāpārdomā tās pamatotība un attiecīgā gadījumā tā jāgroza, ja cita dalībvalsts pauž šaubas par šo deklarāciju pareizību (šajā ziņā skat. spriedumu *Banks* u.c., C-178/97, EU:C:2000:169, 43. punkts).

40 Katrā ziņā šāds secinājums nenozīmē, ka dalībvalstij ir liegta jebkāda iespēja reaģēt, ja tās rīcībā nonāk informācija, kas rada šaubas par citas dalībvalsts sniegto deklarāciju pareizību.

41 Pirmkārt, ja deklarācija rada domstarpības un dalībvalstis nevar vienoties tostarp par tiesisko regulējumu vai shēmu kvalifikāciju attiecībā uz Regulu Nr. 1408/71 un Nr. 883/2004 piemērošanas jomu, tās var vērsties administratīvajā komisijā, kas paredzēta Regulas Nr. 1408/71 80. un 81. pantā, kā arī Regulas Nr. 883/2004 71. un 72. pantā. Otrkārt, ja šī administratīvā komisija nespēj panākt dalībvalstu vienprātību par lietā piemērojamo tiesisko regulējumu, attiecīgajā gadījumā dalībvalstij, kura apšauba citas dalībvalsts deklarācijas pareizību, ir jāvēršas Komisijā vai, visbeidzot, jāuzsāk procedūra saskaņā ar LESD 259. pantu, lai Tiesa varētu attiecīgas lietas ietvaros pārbaudīt jautājumu par piemērojamo tiesisko regulējumu (šajā ziņā skat. spriedumu *Banks* u.c., C-178/97, EU:C:2000:169, 44. punkts).

42 Ņemot vērā Komisijas sniegtos argumentus, ir jāpiebilst, ka konstatējums, ka dalībvalstij ir jāņem vērā citas dalībvalsts sniegtā deklarācija, nav arī pretrunā Tiesas judikatūrai (it īpaši skat. spriedumus *Beerens*, 35/77, EU:C:1977:194, 9. punkts, kā arī *Hliddal* un *Bornand*, C-216/12 un C-217/12, EU:C:2013:568, 46. punkts), atbilstoši kurai apstāklis, ka dalībvalsts likumu vai tiesisko regulējumu ir iekļāvusi deklarācijā atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 5. pantam vai Regulas Nr. 883/2004 9. pantam, ir uzskatāms par konstatējumu, ka atbilstoši šim likumam piešķirtie pabalsti ir sociālā nodrošinājuma pabalsti šo regulu izpratnē, taču apstāklis, ka likums vai tiesiskais regulējums šādā deklarācijā nav iekļauts, pats par sevi nenozīmē, ka šis likums vai tiesiskais regulējums neietilpst minēto regulu piemērošanas jomā.

43 Proti, lai arī dalībvalstīm nav vispārēja pienākuma pārbaudīt, vai citu dalībvalstu tiesību akti ietilpst Regulu Nr. 1408/71 un Nr. 883/2004 materiālajās piemērošanas jomās, valsts tiesai, kurai jāizskata ar šādu likumu vai tiesisko regulējumu saistīts strīds, vienmēr var lūgt pārbaudīt lietā aplūkojamās attiecīgās shēmas kvalifikāciju un attiecīgā gadījumā vērsties Tiesā ar prejudiciālu jautājumu par to.

44 Savukārt ne no viena no attiecīgajiem abiem pantiem neizriet, ka citām dalībvalstīm, kas nav tā, kura attiecīgo likumu vai tiesisko regulējumu ir pieņēmusi, bet nav deklarējusi, būtu pienākums pēc savas ierosmes noteikt, vai tie tomēr ietilpst attiecīgo regulu materiālajā piemērošanas jomā.

45 No iepriekš izklāstītā izriet, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, šo prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi pamatojot uz dalībvalstu vispārēju pienākumu pārliecināties, vai citu dalībvalstu tiesiskie regulējumi – lai arī tie nav ietverti deklarācijā atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 5. pantam vai Regulas Nr. 883/2004 9. panta 1. punktam – tomēr ietilpst šo regulu materiālajā piemērošanas jomā.

46 Līdz ar to prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

47 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Maltas Republika ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Atbilstoši Reglamenta 140. pantam Austrijas Republikai un Apvienotajai Karalistei savi tiesāšanās izdevumi ir jāsedz pašām.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) Austrijas Republika, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]